VISU ZEMJU PROLETĀRIEŠI, SAVIENOJIETIES!

ĻENINA KAROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

Iznāk kopš 1950. gada 29. marta ◆ Nr. 38 (5577) ◆ Sestdien, 1987. gada 28. martā ◆ Maksā 3 kap.

ŠODIEN NUMURĀ:

Pārkārtošanās līderi — materiāls par Līvānu PMK celtnieku brigādes ikdienu un problēmām. 2. lappusē.

Rīt — rajona kultūras darbinieku diena. Par šajā jomā paveikto un darāmo informē laikraksta — 3. lappuse.

Sestdienas viesis — «Spektrs» — vēsta par populārāko grāmatu, par preses izplatību rajonā, atgādina par nepieciešamību ievērot pasu režīmu. 4. lappusē.

Rajona Tautas deputātu padomes sesija

25. martā notika rajona Tautas deputātu padomes 9. sesija. Tajā apsprieda vēlētāju norādījumu izpildes gaitu. Par to ziņoja rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas sekretārs **V. Gertmanis.** Dienas kārtības otrajā jautājumā — pārskats par rajona Tautas deputātu padomes tirdzniecības un sadzīves pakalpojumu pastāvīgās komisijas darbu — ziņojumu nolasīja komisijas priekšsēdētāja **S. Brice.**

Debatēs sakarā ar pastāvīgās komisijas pārskatu runāja deputāti: Aglonas padomju saimniecības galvenā grāmatveža vietniece **N. Pastare,** Dzeržinska kolhoza nobarojamo cūku fermas operatore **I. Fiļipova,** Rudzātu padomju saimniecības šoferis **J. Batarāgs,** kolhoza «Rīts» agronome **A. Berķe,** Preiļu pilsētas izpildkomitejas priekšsēdētājs **M. Agurjanovs,** Preiļu pilsētas Tautas deputātu padomes tirdzniecības un sadzīves pakalpojumu pastāvīgās komisijas priekšsēdētājs **N. Dorofejenko** un partijas rajona komitejas otrais sekretārs **P. Romanovs.**

Sesijā piedalījās un runāja Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidija pastāvīgo komisiju nodaļas vadītājs **V. Zilberts.**

Deputāti sesijā noklausījās informāciju par rajona Tautas deputātu padomes lēmuma «Par rajona iedzīvotāju komunālās apkalpošanas stāvokli un pasākumiem tā tālākai uzlabošanai» izpildes gaitu. Informāciju sniedza rajona izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks **J. Desainis.**

Sesijā par rajona agrorūpnieciskās apvienības priekšsēdētāju tika apstiprināts **Viktors Korotkovs.**

Plašāks pārskats par sesijā izskatītajiem jautājumiem tiks publicēts vienā no laikraksta nākamajiem numuriem.

Demokrātija darbībā

Kas var soļus izskaitīt?

Trīsdesmit pieci gadi — tas ir daudz vai maz? Laikam jau tomēr daudz, ja visi šie gadi veltīti vienai profesijai, vienam mērķim — kopt laukus, audzēt maizi. Ir bijušas gan siltas, gan bargas ziemas, agri un vēli pavasari. Daža vasara svelmējusi kā krāsns mute, cita mērcējusi nebeidzamās lietavās. Ir bijuši rudeņi ar smagām vārpām, bet līdzās tiem sirds sāpējusi arī par zemē sagulušu un sapuvušu labību.

1952. gada jūlijā Lūcija Geriņa beidza Višķu sovhoztehnikumu un kļuva diplomēta agronome. Viņu norīkoja darbā uz Daugavpils rajona Kalupes mašīnu un traktoru staciju. Tur bija sākums. Iepazīšanās ar zemi, ar cilvēkiem, kuri jaunajai un mācītajai speciālistei prasīja, kā tad vajag zinātniski pareizi zemi art un maizi audzēt. Prasīja un skatījās — vai agronome arī ko saprot no zemnieka darba.

Ar valdības lēmumu 1955. gadā mašīnu un traktoru stacijas tika likvidētas. Lūcija Geriņa sāka strādāt par agronomi Daugavpils rajona kolhozā «Vienība». Taču arvien vairāk vilināja dzimtā puse. Un 1958. gadā Lūciju savā kolektīvā uzņēma Preiļu rajona Engelsa kolhoza ļaudis. Kopš tā laika daudz kas ir mainījies. Cilvēki. Darba apstākļi. Arī saimniecība ir divreiz lielāka (pēc apvienošanas — K. Marksa kolhozs). Tikai Lūcija ir palikusi uzticīga zemei, strādājusi par brigadieri, vēlāk arī par iecirkņa agronomi.

Saimniecībā neviens nebrīnījās, kad šī gada februārī iecirkņa sapulcē aizklāti balsojot (pie tam ar lielu balsu vairākumu) Lūciju Geriņu ievēlēja par iecirkņa priekšnieci. Cilvēki nešaubījās un no vairākām kandidatūrām izvēlējās to, par kuru bija droši — nepievils, būs iecirknim laba saimniece. Ilgi krātā darba pieredze tagad simtprocentīgi jāliek lietā. Kā solīti pa solītim nostaigāti kilometru simti gan pa arumiem, gan pa dubļainiem ceļiem, tā krājušās domas, spriedumi, vērtējumi.

Lūcija ir saimnieciska. Viņa stingri seko, lai netiktu izvazāta kolhoza manta. Iecirknī visi zina arī to, cik ļoti priekšniece gādā par lopiņiem. Vismīļākie ir zirgi. Vēl tajos gados, kad bērītis bija gandrīz vai vienīgais transporta līdzeklis, pavasara un rudens šķīdoņos pa izdangātajiem ceļiem pati brida kājām, bet zirdziņu turēja stallī pie pilnas siles. Ne viens vien kolhoznieks no Lūcijas saņēmis brāzienu, ka nav zirgu pietiekami uzpasējis un savā piemājas dārzā vai pat kolhoza tīrumā pārāk nokausējis.

Laikam jau tā ir vienīgā un patiesā zemes mīlestība, darba mīlestība. Gan sastrādātu zirgu caurvējā neturēt un ziemas aukstumā lupatu ķeķi tam mugurā uzmest. Gan ar cilvēkiem izrunāties par labāko kartupeļu stādīšanas laiku vai par slimu govi. Visbeidzot — ilgus gadus strādāt kolhoza sarežģītākajā un grūtākajā iecirknī. Gādāt, lai sējas laikā viss būtu kārtībā, lai plaujot kas nesamisējas. Pavisam maz te vēl meliorēto lauku. Grozies, nu, saimniec, kā proti!

Kalnaini lauki Ārdavas pusē, mazi tīrumiņi. Bet cilvēki te strādā tāpat kā citur. Šopavasar darbus iecirknī vadīs jaunievēlētā priekšniece Lūcija Geriņa. Ar savu strādīgo mūžu sen jau pierādījusi, ka zemes cilvēkam darbus tāpat kā zvaigznes debesīs, tāpat kā jūras zvirgzdus — ne saskaitīt, ne salasīt. Tie aizvien no jauna ik pavasari nāk.

L. BIRZNIECE

J. SILICKA foto

PLĒNUMA TRIBĪNĒ

Rajona darba kolektīvu rezultāti divpadsmitās piecgades pirmajā gadā liecina, ka organizatoriskais un masu politiskais darbs, ko veic partijas, padomju un saimnieciskie orgāni, sabiedriskās organizācijas, devis zināmus pozitīvus rezultātus.

Rūpniecībā izpildīti 1986. gada plāni produkcijas realizācijā, tautas patēriņa preču izlaidē, darba ražīguma celšanā.

Lielum lielais kolektīvu vairums paveica savus uzdevumus galvenajos ekonomiski tehniskajos rādītājos. Panākts produkcijas realizācijas un darba ražīguma pieaugums rūpniecībā, lauksaimniecībā.

Tomēr 1986. gada un šī gada pirmo divu mēnešu rezultāti liecina arī par ekonomiskās un sociālās attīstības lēnajiem tempiem.

Viens no atpalicības cēloņiem ir organizatoriskā un politiskā darba zemais līmenis kolektīvos, tas, ka partijas organizācijas veltī nepietiekamu uzmanību kadru politikas pārkārtošanai un izmaināšanai, ka vairāku vadītāju un speciālistu darbs neatbilst pašreizējām prasībām.

25. aprīlī Latvijas KP rajona komitejas plēnums izskatīs jautājumu «Partijas rajona organizācijas uzdevumi, kas jāveic, lai izpildītu PSKP CK 1987. gada janvāra Plēnuma lēmumu «Par pārkārtošanos un partijas kadru politiku»».

Partijas rajona komitejas birojs aicina partijas rajona komitejas locekļus, komunistus, visus rajona darbaļaudis laikrakstā «Ļeņina Karogs», vēstulēs Latvijas KP rajona komitejai izteikt savu viedokli un priekšlikumus šajā jautājumā, lai tos ņemtu vērā partijas rajona komitejas VII plēnuma sagatavošanas gaitā un partijas, padomju un saimniecisko orgānu turpmākajā darbā, ejot sociāli ekonomiskās attīstības paātrināšanas ceļu.

LATVIJAS KP RAJONA KOMITEJAS BIROJS

Pavasara darbus gaidot

Lai gan pavasaris šogad kavējas, rajona saimniecībās nopietni gatavojas lauku darbiem. No tā, kā tagad veiksies darbs, lielā mērā būs atkarīgi visa gada rezultāti.

Kolhozā «Rīts» visu lauksaimniecibas inventāru izremontēja līdz šī gada sākumam (par ātru un kvalitatīvu darbu vīri saņēma pat 50 procentu lielu piemaksu). Tagad tehnika tiek vēlreiz pārlūkota, lai pavasarī nebūtu nekādu aizkeršanos. ATTĒLOS: mehanizatori Pēteris Vaivods (augšējais attēls), Jānis Švirksts un Jānis Brūvers.

J. SILICKA foto

KAMĒR VĒL TĪRUMOS SNIEGS

Rajona saimniecībās sākušās tehnikas skates

Vēl jau laukiem ir visai ziemīgs skats. Taču klāt īstais laiks, kad lūkot, ko esam ziemā darījuši, kā ratus un motorizētos zirgspēkus vasaras darbiem sagatavojuši. Rajona kolhozu un padomju saimniecību tehnikas skates grafiks sastādīts tā, lai aprīļa pirmajās dienās viss traktoru parks būtu pārbaudīts.

— Šogad esam atteikušies no iepriekšējās pieredzes, kad skate notika divos posmos. Tagad pārbaudes dienā pilnīgi visai tehnikai jābūt darba kārtībā. Manuprāt, tas mehanizatorus vairāk disciplinē un mobilizē: vairs nevar paļauties uz to, ka vēl ir laiks, ka gan jau ar otro «piegājienu» viss būs kārtībā, — tādu vērtējumu skatei sniedz rajona agrorūpnieciskās apvienības valsts tehniskās uzraudzības inspekcijas vadošais speciālists Leons Landzbergs.

Pirmie gatavību darba cēlienam rādīja Ļeņina kolhoza, kā arī «Vārkavas», «Sarkanās ausmas» un K. Marksa kolhoza mehanizatori. Izdarīt kādus kopējus secinājumus vēl ir pāragri, taču daži iespaidi liek būt uzmanīgiem. Saimniecību inženiertehniskajam dienestam izvirzītās prasības ir nemainīgas — visiem traktoriem jābūt izremontētiem. Kolhozā «Sarkanā ausma» no 74 traktoriem darba kārtībā bija 71. Pagaidām tas ir labākais rezultāts. «Vārkavā» neuzrādīja sešus, bet K. Marksa kolhozā — desmit traktorus. Tās ir labākās saimniecības. Kā būs citur, kur inženiertehniskais dienests vājāks? Acīmredzams ir fakts, ka daudziem traktoriem nav pastāvīga saimnieka. Trūkst mehanizatoru, sējas laikā tehniku uzticēs šoferiem. Tas, protams, negarantē, ka vēlāk šie traktori būs sakopti un sakārtoti.

Īpaša uzmanība šopavasar tiek pievērsta kāpurķēžu traktoriem, kuri augsnes sagatavošanā un sējā jāizmanto maksimāli. Tomēr vienā otrā saimniecībā ne mehanizatoriem un pat ne speciālistiem nav skaidrības, kā organizēt darbus. Vai šajā ziņā tikpat mierīgs prāts ir rajona agrorūpnieciskās apvienības atbildīgajiem darbiniekiem?

Jātiek skaidrībā par piekabēm. Paradoksāli, bet valsts tehniskās uzraudzības inspekcijas ļaudis līdz šim nebija lietas kursā — cik un kādas traktoru piekabes ir rajona saimniecībās. Kāpēc? Atbilde vienkārša — pašās saimniecībās dažkārt par to netika skaidrībā. Arī mums, redakcijas darbiniekiem, nācies visneiedomājamākajās vietās atrast (dadžos, vībotnēs un alkšņos ieaugušas), šķiet, gadiem ilgi visu aizmirstas traktoru piekabes. Neatkarīgi no tā, kādā tehniskā stāvoklī šis inventārs ir, skatē tam jāatrodas uz laukuma. Tomēr nav pieļaujams, ka piekabēm nav bremžu, signāluguņu un dublējošo uzrakstu uz bortiem. Kolhozā «Sarkanā ausma» komisija no četrdesmit piekabēm varēja pārbaudīt trīsdesmit divas (viena no tām neatbilda satiksmes drošības noteikumiem). Astoņas piekabes neparādīja kolhozā «Vārkava».

Augkopības intensīvās tehnoloģijas apstākļos īpaša uzmanība veltāma augsnes sagatavošanas tehnikai, sējmašīnām un sējumu kopšanas inventāram. Izbrīnu rada miers, ar kādu saimniecībās uzņēmuši rīkojumu miglotājus un smidzinātājus pārbaudei nogādāt «Agroķīmijas» rajona apvienībā. Laikam jau aizmirsusies pagājušās vasaras rūgtā pieredze, kad nepareizas ekspluatācijas dēļ daļa sējumu tika apdedzināti.

Tikpat mierīgi pret saviem pienākumiem izturas arī «Agroķīmijas» rajona apvienībā. Kaut viņiem jau sen vajadzēja sagatavot stendu miglotāju un smidzinātāju pārbaudei. Pagaidām dzirdama tikai aizbildināšanās, ka nav speciālistu, kas ar attiecīgo jautājumu nodarbotos. Skaidrs viens — šī nepiedodamā kavēšanās ir tikai uz «Agroķīmijas» speciālistu sirdsapziņas.

Tādi ir pirmie iespaidi par tehnikas pavasara skatē redzēto. Un tie pierāda, ka rati gan ir taisīti ziemā, taču dažam labam ritenim spieķi pavisam vaļīgi. Ka tikai lielajā pavasara steigā nesāk birt ārā...

L. STRODE

70

Piemineklī — laikmeta simboli

ATTĒLĀ: skulptūras «Brugakmens — proletariāta ierocis» kopija uzstādīta Maskavā, Sarkanajā Presnā 1967. gadā. Oriģināls atrodas Centrālajā Revolūcijas muzejā Maskavā.

TASS fotohronika

Darbam slava!

Kolhoza «Krasnij Oktjabrj» lopkopji pagājušajā gadā guva izcilus panākumus rajona sociālistiskajā sacensībā.

VALERIJA KSENDZOVA — uzvarētāja govju mehanizētās slaukšanas jauno operatoru sacensībā (iequva visaugstāko izslaukumu no melnraibās šķirnes govīm un sasniedza vislielāko izslaukumu kāpinājumu).

JĀNIS LEPERS — uzvarētājs melnraibās šķirnes govju gaņu sacensībā (strādāja kopā ar Grigoriju Kotovu).

J. ŠILICKA foto

Fotouzņēmumi izdarīti rajona darba pirmrindnieku VII salidojuma laikā.

Pārkārtošanās līderi

BIEDRE BRIGĀDE

Šādu virsrakstu neesmu izvēlējusies nejauši. Vārdu «biedrs» mēs vienmēr izrunājam ar lepnumu — tik plašs un daudzveidīgs ir šis jēdziens. Ar vārdu «biedrs» mēs uzrunājam tos cilvēkus, kurus cienām, ar kuriem rēķināmies, kuriem uzticamies. Brigāde, par kuru būs runa, ir viens no labākajiem Līvānu PMK kolektīviem. Šo komplekso celtniecības brigādi vada III pakāpes Darba Slavas ordeņa un Darba Sarkanā Karoga ordeņa kavalieris Aleksandrs Ivanovs.

BORISS, IGORS UN... FILS DONAHJŪ

Situācija bija visai saspringta. «Saķērās» Borja Roizmans un Anatolijs Piščenko. Nē, nē, neuztraucieties: tā bija tikai abpusēja vārdu apmaiņa. Taču — augstos toņos. Viss sākās ar sīku kašķēšanos: jaunākie bez sirdsapziņas pārmetumiem apvainoja «vecīšus», ka viņi ir līdzšinējo nebūšanu vainīnieki. «Vecīši» toties sīvi aizstāvējās: sak, ko esi darījis tu pats mūsu visu laimes un labklājības labā? Bet — jo dziļāk mežā, jo vairāk koku. Sākās runas un strīdi gan par savstarpējo attiecību kultūru, gan par drošības tehniku. Pēc tam tika skarts jau to jautājumu loks, kuri izskanēja televīzijas pārraidē ar amerikāņu žurnālista Fila Donahjū piedalīšanos. Žurnālista jautājumi, ar kuriem viņš griezās pie auditorijas, satura ziņā tika atzīti par galīgi nevērtīgiem. Savu tiesu saņēma arī Čingizs Aitmatovs par garstāstu «Pieresvieta»...

Brigadierim vārdu nedeva. Toties vērīgākie pamanīja, ka viņš uzmet skatienu pulkstenim. Un mājīgais, siltais vagoniņš vienā mirklī kļuva tukšs. Boriss, drebinādamies aukstumā, rāpās sava celtņa kabīnē. Savukārt Anatolijs nosvērtiem soļiem devās uz būvlaukuma pusi. Bet es pasteidzos izlūgties no brigadiera vēl pāris minūtes sarunai. Uzklausīt jauniešu domas likās visai intrigējoši. Sevišķi gribējās parunāties ar Igoru Čebotinu.

Neslēpšu, par viņu biju informēta. Un kārtējo reizi pārliecinājos, cik patiesa ir paruna «Labāk vienu reizi ieraudzīt, nekā simtreiz dzirdēt». Pēc dzirdētā par Igoru bija izveidojies aptuveni šāds priekšstats: akcelerāts ar izlaidīgām manierēm, supermodernu frizūru un nekaunīgu skatienu. Taču Igors izrādījās visai mīļmīlīgs puisis. Rudais, izspūrušais matu cekuls un vasara raibumi radīja patīkamu iespaidu.

Nav vārdam vietas: sešpadsmit gadus vecā puiša līdzšinējā dzīve bijusi visai sarežģīta. Aizdomīgas kompānijas, atskaitīšana no profesionāli tehniskās vidusskolas, uzskaite nepilngadīgo lietu inspekcijā, nesaskaņas ar patēvu... Igoru savā sastāvā negribēja ņemt neviena brigāde. Pēdējās cerības tika liktas uz Ivanovu.

— Gāju pie viņa, bet kājas lāga negribēja klausīt. Biju dzirdējis, ka Ivanovs ir stingrs, nolaides no viņa nesagaidīsi, — tā pavisam atklāti, acīs skatīdamies, stāsta Igors. — Tā arī bija: viņš sapulcināja visu brigādi, stādīja mani priekšā, tādu sasarkušu un nobijušos, bet pēc tam noprasīja: nu ko, ņemsim puisi pie sevis? Paņēma. Par to esmu viņiem visiem ļoti pateicīgs.

Igors runā, bet es vēroju viņa biedrus — Viktoru Kuzminu un Sergeju Čvaņkovu. Šie puiši ir vecāki par Igoru, labās rokas zeltnesī abiem ik pa brīdim pamirdz laulības gredzeni. Igora teiktajā ieklausās atturīgi, taču uzmanīgi un ļoti nopietni, bez smīnēšanas, un, liekas, ir gatavi kuru katru brīdi iejaukties sarunā. Arī tas ir kā apliecinājums brigadiera vārdiem: mani puiši nelaus Igoram atsākt veco dzīvi.

Ja runājam par abām brigādes sievietēm — Solomonidu Čumačenko un Darju Zinovjevu — tās gatavas kurā katrā mirklī Igoru aizstāvēt, izturas pret viņu kā pret dēlu.

Igors labi saprot (un to pierādīja arī nesen notikusī brigādes sapulce, kurā kārtējo reizi puisis tika nopietni ņemts priekšā), ka kļūmīgu rīcību viņam nepiedos ne Labutins, ne Uvarovskis, ne pārējie. Paši strādā kā zvēri un prasa to arī no citiem. Viņi savu pienākumu apzinās, bet kādu nākas arī piespiest. Gadās taču arī tā, ka puisis kārtīgi ierodas darbā un tomēr — jau otru gadu pēc kārtas nevar paaugstināt savu kategoriju. Jo pie darba ir gandrīz vai ar mietu dzenams.

Neinteresanti? Jā, tas arī. Viktors nenoliedz, ka, pēc profesijas būdams tehniķis elektromehāniķis, atnācis uz PMK tikai dzīvokļa dēļ. Arī Sergeju vairāk vilina darbs pie automašīnas stūres. Bet šeit — gan sals, gan karstums (atkarībā no gadalaika), un visu laiku tikai betons, ķiegeļi, ķelle, lāpsta...

Lai jaunieši neapvainojas, tomēr neviļus nāk prātā jautājums: «Kāpēc «vecīši» var to visu izturēt?» Varbūt viņiem tas jau asinīs tā iegājies? Vismaz, dzīvokļus saņēmuši, prom viņi nebēga. Vai varbūt tā ir pārliecība: labi ir tur, kur mēs neesam? Taču vienā ziņā viņi visi spriež vienprātīgi: mēs esam tur, kur ir mūsu brigadieris.

«BRIGĀDI TOMĒR VADĪŠU ES»

Ivanovs strīdniekus uzlūkoja klusēdams. Es savukārt novēroju viņu. Pie šāda jampadrača brigadieris pieradis. Taču aiz šķietamās vienaldzības un bezkaislības slēpjas patiess lepnums, kuru nodod brigadiera skatiena iedzirkstīšanās: lūk, kādi ir manējie.

— Par mums saka taisnību: es tiešām nebaidos uzņemt brigādē jauniešus, — stāsta Aleksandrs Ivanovs. — Kā tad var iztikt bez jaunatnes? Man taču jādomā arī par to, kas paliks šeit strādāt pēc mums. Tas ir viens. Un otrs: jebkurš jaunietis ienes kolektīvā jaunas vēsmas.

— Arī tādi jaunieši kā Igors Čebotins vai Ivans Dembrovskis?

— Arī tādi. Kas lai šo Igoriņu pāraudzina, ja ne mēs? Vai sūtīt puisi uz specskolu? Līdz dienestam armijā labāk lai pastrādā pie mums. Kad atgriezīsies, atkal uzņemsim savā pulkā. Vaņa Dembrovskis? Nu, gadījās puisim noklūt uz slidena ceļa. Toties tagad viņš stingri apņēmies: viss, vairāk tā nekad nenotiks. Un pagaidām nav iemesla puiša soļījumam neticēt.

Igoram taisnība: brigadieris ir stingrs. Zina, kas ir disciplīna. Neviens viņa brigādes loceklis neuzdrošināsies ierasties darbā paģirains. Pat smēķēt telpās uz visstingrāko aizliegts. «Ja vēlreiz manīšu tevi ar cigareti, galvu noraušu», brigadieris reiz piedraudējis Čebotinam. Galvu jau, protams, nenoraus, taču uzmetīs tādu skatienu, ka tu sapratīsi: atkal brigadiera acīs esi noslīdējis par vienu pakāpienu zemāk. Tagad, lūk, Igors saņēmis pirmo prēmiju un nopircis hanteles (lielāks pirkums šoreiz nesanāca). Un brigadieris iepriecināts steidz to pastāstīt.

Aleksandrs Ivanovs mīl savus puišus. Ne jau velti neseno neveiksminiekū mātes iet nevis uz arodkomiteju, bet tieši pie brigadiera. Jo ir pārliecinātas, ka Ivanovs pratīs vislabāk raksturot viņu dēlus un pratīs noteikt arī viņu turpmāko ceļu. Tāpēc nav nejaušība, ka brigadieris prāto, kā aizstāvēt tiesā vienu no saviem strādniekiem, pret kuru ierosināta kriminālliета.

Nē, viņš mēģina nevis panākt attaisnošanu, bet gan aizstāvēt: izmeklēšana ir izmeklēšana, tomēr brigādes puiši ir precīzi noskaidrojuši un zina, kas izprovocējis šo ātras, taču nebūt ne sliktas dabas puisi uz nosodāmu rīcību.

Pārvietojamajā mehanizētajā kolonnā Ivanova brigāde ir viena no skaitliski lielākajām. Tās sastāvā ir vairāk nekā 20 cilvēku. (Pie tam apsolīts šo skaitu vēl papildināt.) Brigadierim gan tas nav īsti pa prātam, jo optimālais variants būtu 13 — 14 cilvēki. Taču — ja reiz tā ir ražošanas nepieciešamība, iebildumi ir nevietā. Turklāt — ja vēl klātnācēji būs tādi, kā, piemēram, Jurijs Lipins, tad mūrēšanas darbi rūpes nesagādās. Brigadiera pienākums būs tikai pareizi un prasmīgi visu vadīt.

Būdama PMK, dzirdēju šādu frāzi: «Brigadierim visa gudrība kājās». Jā, organizācijā var atrast arī tādus brigadierus, kuri visai sekmīgi pilda sagādnieka pienākumus. Izdodas sagādāt materiālus, brigāde bez darba nepaliek. Toties brigadieri būvlaukumā nesastapt.

Ir arī otra galējība: tu esi brigadieris — tev jārāda paraugs. Tātad raujies vien no ausmas līdz ausmai. Bet mēs tev sekosim, cik nu tas būs mūsu spēkos. Pārcensties jau nu neiesim.

Ivanova kredo skan citādi: labāk lai manā brigādē strādā 20 vīri un es tos vadu, nekā es strādāju un 20 pārējie uz mani skatās. Pavērojot, kā Aleksandrs Ivanovs vada savu brigādi, patiešām ar pārliecību var teikt, ka pirmām kārtām šim brigadierim tomēr visa gudrība ir galvā. Rītos viņam nenākas griezties kā vāverei ritenī: tikko pulkstenis rāda pāris minūtes pēc astoņiem, visi jau ieņēmuši savas darba vietas un nav uz darbu mudināmi. Ivanovam puišu priekšā nenākas mesties uz ceļiem, lai pierunātu viņus «iedzīt» iekavēto. (Kaut gan iekavēts diezgan daudz, taču par to vēlāk).

Tiesa gan, PMK atrodas arī tādi (grūti pateikt, kā viņos vairāk — jaunuma vai skaudības), kuri spriedelē apmēram šādi: «Vai jūs zināt, kāpēc Ivanova brigāde strādā tādos tempos? Puse no viņiem taču stāv rindā uz dzīvokli. Tad nu pamēģini kādu reizīti atteikties strādāt virsstundas, tūlīt tiksi ierakstīts «melnajā» sarakstā.»

— Ko tur lai saka, — spriež brigadieris. — Puiši grib gan dzīvokli saņemt, gan labi nopelnīt — tas tiesa. Es tikai nesaskatu, kas šeit būtu tik slikts un nosodāms. Puiši vēlas, lai viņu ģimenēm klātos pēc iespējas labāk. Darba smagumu taču viņi iznes paši uz saviem pleciem. Vārdu sakot, dara derīgu darbu.

Vispār Ivanovs ir diezgan ass un principiāls. Ne vienam vien no tā dēvētajiem «kantoristiem» viņš jau licis saprast: nelien, netraucē man, pats ar visu tikšu galā. Un varat būt mierīgi — tiešām tiks galā: kā nekā celtniecībā jau trešo gadu desmitu aizvadījis. Ar saviem spriedumiem spēj arī apmulsināt: «Pārkārtošanās? Manai brigādei tas ir noiets posms. Gādājiet mums darba fronti, pie tam dariet to prātīgi, nesteidzieties kā uz ugunsgrēku. nodrošiniet celtniecību ar visu nepieciešamo. Un tad tā lieta ies. Mēs neesam mudināmi.»

UN JA BEZ ASINSIZLIEŠANAS?

Atmiņā saglabājušies Līvānu PMK komunista Anatolija Uvarovska vārdi, kurus viņš teica partijas sapulcē: «Kaut vai deguni asiņos, bet tomēr skolu ekspluatācijā nodosim!» Man pārlieku sagribējās paskatīties uz šiem, atvainojiet, «noasiņojušajiem» deguniem.

Uz objektu devos agri — īsi pēc septiņiem. Un domās jau skatīju, kā visa brigāde saskaņoti strādā. Taču mani gaidīja neparedzēta vilšanās — būvlaukumā sastapu vienīgi nupat piebraukušo pašizkrāvēju un divus betonētājus. Uzģērbuši savus spectērpus, celtnieki ieņēma darba vietas tieši pulksten astoņos. Ne minūti agrāk. Un beidza darbu piecos pēcpusdienā.

Vai viss tiešām rit tik gludi? Jā, priekšējās pozīcijās samērā mierīgi. Toties aizmugurē... Ja telefona aparāti būtu spējīgi mainīt izskatu, tad darbu vadītāja Vladimira Jegorova istabiņā esošais tālrunis droši vien būtu notvīcis tumši sarkans. Visa diena palet nepārtrauktā zvanīšanā.

Ir labi, ka par pagājušā gada rudeni saglabājušās vairs tikai atmiņas. Sākotnēji taču bija plānots uzsākt skolas būvi jau maijā. Kamēr rīkojās uz strādāšanu, pienāca rudens. Zaudēts krietns laika sprīdis, tomēr objekta nodošanas termiņš palicis iepriekšējais. Un to neievērot nedrīkst: vilcināšanos nepiešaus ne augstākstāvošās organizācijas, ne strādnieku pašu sirdsapziņa: 1. septembrī Līvānu 2. vidusskolas skolēniem mācības jāuzsāk jaunajās telpās.

Šodien PMK daudzi nākuši pie atziņas: ne tikai panākt nokavēto, bet atsevišķu rādītāju ziņā pat apsteigt grafiku, tai pašā laikā ieekonomējot gan materiālus, gan darba algu fondu, — kurai katrai brigādei tas vis nebūtu pa spēkam. Ivanova brigāde to spēja. Taču par kādu cenu?

Būvdarbi tika pārtraukti vienīgi pašās aukstākajās dienās. Pašizkrāvēja šoferis Vasilijs Muha javu piegādāja jau mazā gaismiņā. Cilvēki strādāja starmešu gaismā.

Un tagad pamēģināsim iedomāties, kā jūtas skrējējs, kuram kāds aizliek priekšā kāju... N kādi neizdodas samontēt parasto celtni. Vispārējais noskaņojums — grūtsirdīgs.

Lai nu kas, bet Ivanovs skaidri zina: iedvesmot cilvēkus uz aktīvu darbošanos ir daudz grūtāk, nekā viņu degsmi atvēsināt. Un viņš zvana tieši Latvijas Agrorūpnieciskās komitejas celtniecības organizāciju apvienības priekšsēdētāja vietniekam.

Kāpēc to dara tieši brigadieris? Uz to Volodja Jegorovs atbild, smagi nopūšoties:

— Kamēr mēs, celtnieki, un pārvaldes aparāts neatradīsim kopīgu valodu, tikmēr dzīvosim kā viendienīši. Ņemsim kaut vai projektu. Trūkumi atklājas viens pēc otra. Daudzus no tiem bija iespējams novērst, ja vien ar projektu savlaicīgi būtu iepazinusies mūsu ražošanas daļa.

Neregulāri piegādāja ķiegeļus: te par daudz, te par maz. Būvējamo objektu slikti apgādā ar galdniecības izstrādājumiem. to būtu pietiekami, darbus v rētu uzsākt arī līdzuzņēmēji. Daudz nepatikšanu celtniekiem sagādāja pārseguma paneļu piegāde. Būvlaukumā tie sāka parādīties pavisam nesen. Biju acu lieciniece tam, kā PMK priekšnieks Oļegs Bubnovskis pūlējās izlūgties keramzītu sienu siltumizolācijai. Un neviļus nodomāju: varbūt saimnieciskais aprēķins bieži vien paliek tikai uz papīra, tādēļ, ka pagaidām vēl nav iespēju apgādāt būvi ar visu nepieciešamo, līdz ar to dodot pozitīvu lādiņu arī strādnieku darbam? Viņiem taču tas ir ļoti nepieciešams. Brigādes uzdevums ir objektu ne tikai vienkārši «pabeigt», bet gan nodot ekspluatācijā, kā saka, ar atslēgām.

EPILOGA VIETĀ

— Vai gribi, uzņemsim tevi mūsu brigādē. Tad visu redzēsi un sapratīsi daudz labāk, — smaidīdami piedāvāja celtnieki.

Un man neviļus ienāca prātā doma: ja man būtu vēlēšanās mainīt profesiju. es laikam strādātu tieši šajā kolektīvā. Jo šeit valda tāda īpaši veselīga gaisotne, kas cilvēkam rada ticību sev, kas norūda fiziski un bagātina garīgi. Gluži kā uzticama un laba drauga plecs, kurš nekad neliegs tev atbalstu.

I. KOROĻOVA

Kāja nepaslīdēja

ZESTAFONI (Gruzijas PSR). Vairāki Gruzijas rajoni atteikušies no bēdīgās nepieciešamības uzturēt medicīniskās atskurbtuves. Tiem tagad pievienojies arī Zestafoni rajons. Ciemu sapulcēs, kurās piedalījās vairāk nekā 30 tūkstoši darbaļaužu, tika izstrādāti žūpības un alkoholisma apkarošanas plāni un noteiktas formas, kādās tiks ietekmēti tie, kam vīna dēļ «paslīdējusi kāja». Šo pasākumu iedarbīgumu apstiprina tas, ka pakāpeniski izzudušas plašas dzīres, bet to vietā stājušies tautas svētki, sporta sarīkojumi. Rajona kultūras namā un FERO sakausējumu rūpnīcas kolektīvā izveidoti atturības klubi.

TASS korespondents

Rīt — rajona kultūras darbinieku diena

Rajona kultūras iestāžu sociālistiskās sacensības 1986. gada rezultāti

1. vieta

Līvānu pilsētas kultūras nams (direktors Andris Sopulis), **Aglonas ciema kultūras nams** (direktore Ināra Glužina), **Turku ciema Zundānu tautas nams** (vadītāja Terēzija Jasinska), **Aizkalnes ciema tautas nams** (vadītāja Aina Rutkovska), **Preiļu rajona bērnu bibliotēka** (direktore Eleonora Greivule), **Riebiņu ciema bibliotēka** (vadītāja Alevtina Krasnoperova), **Rauniešu ciema Znotiņu bibliotēka** (vadītāja Helēna Zaharova), **Rušonas ciema bibliotēka** (vadītāja Inta Selicka).

2. vieta

Preiļu rajona kultūras nams (direktore Inta Kinaša), **Stabulnieku ciema kultūras nams** (direktore Genovefa Vanaga), **Vārkavas ciema tautas nams** (vadītāja Elvīra Āboltiņa), **Saunas ciema Bindaru bibliotēka** (vadītāja Anna Čingule), **Rudzētu ciema Vidu bibliotēka** (vadītāja Anna Vaivode).

3. vieta

Silajāņu ciema kultūras nams (direktore Ina Piskunova), **Saunas ciema tautas nams** (vadītāja Irēna Puncule), **Stabulnieku ciema bibliotēka** (vadītāja Janīna Brice), **Vārkavas ciema bibliotēka** (vadītāja Anna Spūle).

Vērtēšanas laiks

Rīt 2. Vissavienības tautu daiļrades festivāls, kas veltīts Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 70. gadadienai. Kultūras darbiniekiem, padomju, partijas un izglītības darbiniekiem, arodkomiteju aktīvam tas uzliek vēl lielāku atbildību un pienākumus mākslinieciskās pašdarbības attīstīšanā, iedzīvotāju brīvā laika organizēšanā.

Festivāla galvenais mērķis ir panākt iedzīvotāju masveidīgu iesaistīšanos mākslinieciskajā jaunradē, aktivizēt kultūras darbu mācību iestādēs, darba kolektīvos un katrā ģimenē.

Vai mums tas izdodas?

Šodien var teikt, ka rajona kultūras darbinieki ir aizvadījuši grūtu, bet daudzējādā ziņā ļoti ražīgu gadu. Mākslinieciskās pašdarbības aktivizēšanos veicināja ciemu dienas Preiļos. Katra ciema lielie un mazie pašdarbnieki rādīja savu dejot un dziedātmāku. Ciemu dienās varēja skatīt un vērtēt arī daiļamatnieču darbus. Pilsētnieki savukārt satikās Preiļu un Līvānu dienās. Zundānos notika zonas folkloras ansambļu skate, kur uzstājās desmit mūsu rajona pašdarbības kolektīvi. Puse no tiem ir izvirzīti uz republikas folkloras ansambļu skates noslēguma salidojumu Siguldā, kas notiks šovasar.

No zonas skatēm ar panākumiem atgriezās dramatiskie kolektīvi, vokālie ansambļi u. c. pašdarbības kolektīvi. Pašdarbnieki bija aktīvi dažādu masu svētku, tematisko pasākumu dalībnieki. Viņi piedalījās Mākslas, Dzejas dienās, J. Graubiņam, J. Ivanovam, A. Paulānam veltītajos jubileju sarīkojumos, rajona tautas mūzikas un deju svētkos.

Gada nogalē mūsu pašdarbniekus filmēja republikas televīzija, bet pašā vasaras vidū — jūlijā — preiliešu dziesmas skanēja Rīgā, Mežaparkā, kur notika Preiļu rajona tautas mākslas svētki. Muzicēšanas un dejas priekam tur ļāvās kapelu muzikanti un dejotāji. Savu māku rādīja arī keramiķi un pat kulināri.

Sarosījās interešu klubi. Tie, kuri tikai atskaitēs vien bija, «pazuda», bet vietā radās jauni, darbaspējīgāki. Interešu klubi izveidojušies arī rajona bibliotēkās.

Daudz pūļu pašdarbības mākslas attīstīšanai ir veltījuši mūzikas skolu pedagogi B. Šalajeva, G. Luriņš, A. Vucāns, N. Silajeva, A. Strods, K. Oša, N. Beļkova. Arī pedagogi E. Bleive, E. Vovere, M. Indāne, O. Maračkovska, M. Aizpuriete, I. Ļeonova, U. Bērziņš, J. Teiläns, A. Rūsiņš. Deju kolektīvus ar panākumiem vada Anita un Ēvalds Lukjanski, A. Gavrilova, I. Seile un citi aktīvi un enerģiski pašdarbības mākslas rosinātāji. Paldies viņiem par nerimtību un ieguldījumu kultūras darba rosināšanā.

Interesantāki, daudzveidīgāki kļuvuši tematiskie pasākumi. To veicināja arī padomju tradīciju skate. Vairāk sākām domāt par ģimeņu atpūtas organizēšanu. Ģimeņu klubi darbojas Zundānos, Līvānos. Gandrīz vai visos ciemos notikuši pasākumi ģimenēm. Kultūras un sporta kompleksa rosināti, pērn pirmoreiz svinējām Bērnu svētkus. Biežāk mūsu klubos, bibliotēkās viesojas aktieri, dzejnieki, mākslinieki.

Aktivizēja darbu Preiļu un Līvānu mūzikas skolas. To direktori daudz pūļu veltījuši materiālās bāzes nodrošināšanai, mācību darba uzlabošanai, pedagogu kadru nostiprināšanai.

Pirmo komplekso zinātnisko ekspedīciju Rušonas ciemā veica rajona vēstures un lietišķās mākslas muzeja darbinieces. Ekspedīcijas laikā savāktas 248 fondu vienības. Muzeja kolektīvs ir pateicīgs Rušonas ciema izpildkomitejai, sovhoza «Rušona» partijas pirmorganizācijas sekretārei I. Slicai par atbalstu un palīdzību. Pavisam muzejs pērn savāca 513 fondu vienības.

Rajona bibliotēku darbā nozīmīgākais notikums bija jaunās centrālās bibliotēkas ēkas nodošana ekspluatācijā. Radušās iespējas kvalitatīvāk apkalpot lasītājus, apstrādāt grāmatas, organizēt masu pasākumus. Starp rajona bibliotēku darbiniekiem ir cilvēki, kuri strādā ļoti pašaizliedzīgi, — centrālās bibliotēkas direktore I. Batarāga, Rauniešu ciema Znotiņu bibliotēkas vadītāja H. Zaharova, Riebiņu ciema bibliotēkas vadītāja A. Krasnoperova, Aglonas bibliotēkas vadītāja M. Ņikiforova.

Svinot rajona kultūras darbinieku dienu un apkopojot aizvadītā darba cēliena sociālistiskās sacensības rezultātus. Izsakām pateicību Aizkalnes ciema kultūras darbiniekiem un Raiņa kolhoza vadībai, Vārkavas ciema kultūras un vadošajiem darbiniekiem, Līvānu pilsētas kultūras nama kolektīvam. Pašdarbnieki un kultūras darba organizatori radoši un enerģiski var strādāt ciemos, kur tie saņem saimniecību vadītāju un sabiedrisko organizāciju atbalstu. Tā ir Saunas, Turku, Stabulnieku, Jersikas, Rožupes u. c. ciemos.

Ja runājam par tā dēvēto ieinteresētību, tad jāatzīst, ka tā ir krietni jūtamāka nekā citkārt. Kultūras darbu lielā mērā bremzē kadru trūkums. Dažās lauku kultūras iestādēs nav klubu darbinieku un mākslinieciskās pašdarbības kolektīvu vadītāju, nepietiekama materiālā bāze. Šos jautājumus risināsim un ceram, ka jau tuvākajā nākotnē, saņemot saimniecību vadības atbalstu, atrisināsim.

Pavasara pirmajā mēnesī svinam kultūras darbinieku dienu. Tā ir svētki gan kultūras darbiniekiem, gan pašdarbniekiem un kolektīvu vadītājiem. Un vienlaikus tā ir reize, kad lemjam par turpmākajiem uzdevumiem un iespējām iedzīvotāju saturīga brīvā laika organizēšanā.

M. LIVDĀNE,

rajona kultūras nodaļas vadītāja

Savējā...

Liepājas mūzikas vidusskolas beidzēji togad lielajā dzīvē izgāja pēc vissavienības sadales. Arī tagadējā Preiļu bērnu mūzikas skolas direktore Karīna Oša bija starp tiem jaunajiem speciālistiem, kuriem pirmā darba vieta bija Kemerovas apgabalā. Tagad, pēc gadiem, Karīna Oša atceras šo laiku, pirmo tikšanos ar Sibīriju, tās plašo industriju un cilvēkiem. Ļoti sirsnīgiem un darbīgiem. Atzīst, ka, atgriežoties dzimtajā pusē, daļiņu sevis tomēr ir atstājusi Belovā, kur strādāja bērnu mūzikas skolā un vadīja pašdarbības kolektīvus pieaugušajiem. Toreiz viņa pacietīgi un droši sevi meklējusi kā diriģenti.

— Astoņpadsmit gados diriģēju, precīzāk sakot, mēģināju diriģēt vīru kori. Dziesmas sagatavojām, skatēs piedalījāmies. Protams, nekāds prasmīgais kolektīva vadītājs nebiju. Taču... vienreiz jāsaņemas. Jo agrāk, jo labāk. Tāpēc jau esi izvēlējies šo un nevis citu specialitāti. Jāatzīstas, ka vīru kora priekšā sākumā jutos kā mazs kaķēns, kas iemests ūdenī un mēģina izķepuroties. Mierināju sevi ar domu, ka jāsaņemas, jāsarod, jāstrādā.

Kad ierados darbā Preiļu bērnu mūzikas skolā, sākās sadarbība ar rajona kultūras nama jaukto kori, vokālo ansambli. Un tā joprojām, — saka Karīna Oša.

Jā, joprojām Karīna Oša ir mūzikas speciāliste, kas uz saviem pleciem iznesusi to lielāko slodzi. Strādājot ar jaukto kori, izjusti kolektīva prieka un rūpju brīži. Vadot sieviešu ansambli, izdziedātas tās skanīgākās dziesmas, kopā ar ansambļa dalībniecēm bijis neviltots prieks par godalgotajām vietām konkursos un skatēs. Jā, arī rūgtums nereti bijis. Nācies uzstāties pustukšā zālē, jo, lūk, preiliešiem ne visai tīkot pašdarbības kolektīvu priekšnesumi.

Man šķiet, ka Karīna Oša nav garastāvokļa cilvēks. Viņa ir pienākuma cilvēks. Ja vajag, atliks visas personīgās vajadzības un būs jebkuru svētku vai tradīciju pasākumu dalībniece. To pašu dažkārt skaitliski tik necilo pašdarbnieku kolektīvu mēģinās izvilkt līdz dziesmu svētku estrādei. Ja vajag, spēlēs klavieres, vijoli... Un kopā ar kultūras darba organizatoriem priecāsies, ka svētku koncerts izdevies un cilvēki zāli atstāj apmierināti, ka mūzikas skolas jaunie pedagogi nu ir saņēmušies un ļabprāt vada arī rajona kultūras nama pulciņus. Vienu gan viņa nespēj saprast. Kā tas iespējams, ka dažam labam jaunajam speciālistam pietrūkst drosmes izmēģināt sevi kā kolektīva vadītājul

Rajona skolotāju korī dzied deviņi diriģenti ar speciālo izglītību, bet šo pašdarbības kolektīvu vadītājs allaž meklēts, vests, lūgts no kaimiņiem. Rajona tautas izglītības nodaļas vadītājs Jānis Lazda gan šogad atzīnis, ka jāiztiekot saviem spēkiem. Un Karīna Oša, kura savu daļu atbildības par šo kolektīvu izjutusi allaž, priecājas, ka jaunie vispārizglītojošo skolu pedagogi sāk sadūšoties un mēģina sajust kordiriģenta «maizi».

Divdesmit viena gada pastāvēšanas jubileju svin viens no vecākajiem rajona kultūras nama kolektīviem — sieviešu ansamblis. Sievas laikam ar tādu degsmi aizdziedājušās, ka apaļo jubileju pērn «palaidušas» garām. Nekas. Divdesmit viens arī esot laimīgs skaitlis!

Kopā ar šo kolektīvu Karīna Oša ir izdziedājusies no sirds gan uz rajona kultūras nama skatuves, gan ciemu kultūras namos, zonas skatēs. Pērn zonas skatē iegūta trešā vieta, bet agrāk ansamblis ir izpelnījies arī augstāku vērtējumu. Savam jubilejas koncertam vokālais ansamblis sagatavojis divdesmit vienu dziesmu. Viena — no katra gada repertuāra. Tās skanēs šomēnes.

Karīnas Ošas dzimtā puse ir Liepāja — pilsēta pie jūras. Vēju un kuģu pilsēta, kur ļoti bagātas mūzikas tradīcijas. Viņai patīk turp braukt rudeņos, kad nereti plosās vētras, un jūra ir tik saputota un nemierīga. Kā cilvēks, kurš jau bērnībā izjutis šo vēju sāļumu, viņa te jūtas vislabāk.

Karīnai Ošai ļoti patīk Raiņa bulvāris Preiļos. Pirms divdesmit diviem gadiem, kad augustā viņa ieradās šeit un novakarē gāja pa bulvāri, likās, ka tik ātri vis prom nebrauks no šī klusuma un parka vārtiem. Palikšanu vairoja tas, ka jaunā mūzikas pedagoģe tūdaļ saņēma dzīvokli.

Vienlaikus sākās pašdarbības kolektīvu vadīšana rajona kultūras namā. Tā kļuva savējā starp savējiem. Rajona kultūras nama jauktais koris bija pašdarbības kolektīvs, ar kuru kopā K. Oša aizstāvēja diplomdarbu, neklātienē beidzot J. Vītola Latvijas Valsts konservatoriju.

Bet Liepāja? Pilsētai pie jūras paliek ikgadējais atvaļinājums. Tad ir gaidītās tikšanās ar koncertzālēm un teātriem. Ar jūru. Ar dzimto pilsētu.

A. VELDRE

J. SILIĶA foto

LAI VIENALDZĪGO KĻŪTU MAZĀK!

Nevajag sarežģīt dzīvi. Nevajag sacīt, ka apkārt tikai vienaldzīgie un kūtrie, ka grāmatu lasīšana palikusi it kā otrā plāksnē — aiz televīzijas pārraidēm, diskotēkām, kino. Laba grāmata rod ceļu tautā arī tagad, kad lauku cilvēka ikdiena piesātināta ar dažādiem informācijas avotiem. Par to pārliecināta Rauniešu ciema Znotiņu bibliotēkas vadītāja Helēna Zaharova, kura jau ceturto gadu desmitu ir tas gādīgais cilvēks, kas lauciniekiem un grāmatai palīdz vienam otru atrast.

Bibliotekāre. Laikam daudzi ir jautājuši, kāpēc Helēna Zaharova izvēlējusies šo un nevis kādu citu profesiju? Kā spējusi noturēt šo savu pirmo un vienīgo mīlestību arī tad, kad viņas grāmatu krātuvei nebija ne īsti atbilstošu telpu, ne iespēju darbam? Bet galvenais gan ir bijis līdzās — godīga attieksme pret darbu.

— Kaut mazāk būtu vienaldzīgo, — tā allaž savu darbu ir mēģinājusi virzīt H. Zaharova. Un ar grāmatu sainīti rokās viņa nostaigājusi desmitiem un simtiem kilometru. Uz fermām, darbnīcām, uz tālākajām un tuvākajām mājām. Kultūras darbinieks pagaidām nav tas, kuram vismaz reizi nedēļā vai mēnesī būtu transports pie rokas.

Gribi — ej, gribi — ne... Gaidīt, ka lasītāji nāks vai gribēs uzkavēties Znotiņu bibliotēkas necilajā telpā, laikam būtu velti. Pārāk šauras un nemājīgas ir šīs sienas. Pārāk tālu grāmatu krātuve izvietojusies no apdzīvotām vietām, fermām, no lasītājiem. Uz tematiskajiem sarīkojumiem cilvēki pulcējas kūtri. Atliek simtām reižu pašas pārbaudīts paņēmiens: nest grāmatas gan uz Znotiņiem, gan Lipiniškiem, Bernāniem, kuri atrodas tālu no bibliotēkas. Grāmata pa grāmatai, un gada laikā sakrājas tie 5 000 eksemplāru, kurus izlasījuši kolhoza «Nākotne» ļaudis.

Bibliotekāre vienlaikus veic novadpētniecības darbu. Ciema teritorijā ir vecas lauku mājas, kur kārts žūpulis Latgales dzejniekam revolucionāram Antonam Znūtiņam. Antons Znūtiņš, Lielā Tēvijas kara dalībnieks, kritis kaujās pie Ļeņingradas. Helēna Zaharova (viņa vada arī Rauniešu ciema padomes kultūras, tautas izglītības, sporta pastāvīgo komisiju) ir iniciatore ikgadējiem dzejnieka piemiņas vakariem. Savākti vēsturiski materiāli par A. Znūtiņa literāro darbību. Izteikts priekšlikums, ka kolhoza «Nākotne» valdei nāktos parūpēties par šīs mājas remontēšanu. Lai varētu te uzlikt piemiņas plāksni, varbūt pat izveidot nelielu muzeju. Diemžēl pagaidām šī bibliotekāres iniciatīva palikusi tikai laba doma.

Sutru ciems tagad iezīmē savas kontūras. Rindām aug Līvānu mājiņas, īstenojas sen lolotais sapnis par jaunās kantora ēkas būvi. Tātad — ciemā lasītāju netrūks. Vienīgi rūpes par to, vai jaunajā mājā atradīsies vieta bibliotēkai. Pēc projekta grāmatu krātuve neesot paredzēta. Vienīgi — ja saimniecības valde būs atsaucīga un kādu no telpām atvēlēs.

— Nekad neļūtos tik labi, kā ar grāmatu rokās, — saka Helēna Zaharova. Šiem vārdiem ir apliecinājums. Vai maz citādi šo profesiju viņa nodotu meitai Ariandai Ūsānei. Viņa jau desmit gadus strādā rajona centrālajā bibliotēkā. Trīs gadus vada komplektēšanas nodaļu. Un atzīst, ka viņai ir interesantākā, labākā profesija pasaulē. Iznākot tik daudz labu tikšanos ar jaunajiem iespieddarbiem. Apstrādes nodaļa ik gadus saņem 32 tūkstošus grāmatu.

Neatlaidība? Jā, neatlaidība. Mīlestība uz grāmatu, uz izvēlēto profesiju? Jā, arī mīlestība. Dziļa, noturīga. Un apziņa, ka ar savām likstām jātiek galā pašai. Rauniešu ciema Znotiņu bibliotēkā, kurai piešķirts teicama darba bibliotēkas nosaukums, viss izdodas.

A. ILJINA

ATTĒLĀ: Helēna Zaharova un Arianda Ūsāne — vienīgā bibliotekāru dinastija rajonā. Arī šoreiz saruna par grāmatu...

J. SILICKA foto

SPEKTRS

Sestdienas lappuse

Pagājušā gada populārākā grāmata

Noslēdzies Latvijas Grāmatu draugu biedrības gadskārtējais konkurss-aptauja par gada populārāko grāmatu. Lasītāju lielākā daļa par tādu darbu atzinusi Māras Svīres grāmatu «No cīruļiem līdz griezei».

Par to, kā tapis šis mūsdienu lauku problēmām veltītais darbs un pie kā strādā rakstniece pašreiz, jūs varēsiet uzzināt šī gada 5. aprīlī. Pulksten 14.00 uz tikšanos ar lasītājiem rajona centrālajā bibliotēkā ieradīsies rakstnieki Māra Svīre un Vladimirs Kaijaks. Saruna solās būt abpusēji interesanta: lasītāji tiksies ar aizvadītā gada populārākās grāmatas autori, bet rakstniece uzzinās lasītāju domas par savu darbu. **R. DEŅISOVA,**

Latvijas Grāmatu draugu biedrības rajona valdes atbildīgā sekretāre

Cik lasām presi?

Nesen sakaru mezgla Sarkanajā stūrītī pulcējās pastnieki un sabiedriskie preses izplatītāji. Par viņu darba rezultātiem ziņoja «Preses apvienības» rajona aģentūras priekšniece J. Černobrova. Viņa minēja ne mazums interesantu skaitļu un faktu.

Aizvadītajā gadā un šī gada pirmajā ceturksnī rajonā kopumā parakstīšanos uz preses izdevumiem organizējusi trīsdesmit viena sakaru nodaļa, divi preses izplatīšanas punkti, 92 pastnieki un 74 sabiedriskie preses izplatītāji. Pašlaik Preiļu rajonā lasītāji pasūtījuši 85 670 eksemplārus avīžu un žurnālu. Tas ir par 5 tūkstošiem eksemplāru vairāk nekā pagājušajā gadā. Viss šis periodikas klāsts naudas izteiksmē veido ievērojamu summu — apmēram 31 tūkstoti rubļu.

Kādus secinājumus šīs lietiškās sarunas gaitā izdarīja sanāksmes dalībnieki? Rajona iedzīvotāji vairāk sākuši parakstīties uz politiskajiem, kā arī citiem izdevumiem, labprāt lasa tādas avīzes kā «Pravda», «Izvestija», «Komsomoļskaja pravda», «Sovetskaja Latvija». Ievērojami lielāku interesi rajona lasītāju vidū iematojusi avīze «Cīņa», tāpat arī vietējais laikraksts «Ļenina Karogs».

Taču vienlaikus pastāv arī šāda problēma: daži lasītāji parakstās uz preses izdevumiem, nosakot īsāku to saņemšanas termiņu (parasti 3 — 4 mēnešus), bet pēc tam, visbiežāk tieši savas aizmāršības dēļ, parakstīšanos neatjauno. Un šeit īsti vietā ir sabiedrisko preses izplatītāju un pastnieku palīdzība. Uz vietām, partijas un komjaunatnes organizācijās vajadzētu analizēt, kā norit šīs parakstīšanās atjaunošana. Tiem PSKP un VĻKJS biedriem, kuri šo darbu aizmirsuši, jāpaskaidro, cik liela loma viņu politiskā redzesloka paplašināšanā ir preses izdevumiem. Šajā ziņā, piemēram, slikti strādā 24. CRBP, Līvānu būvmateriālu un konstrukciju kombināta, 21. PMK un citu uzņēmumu aktīvisti.

Grupa aktīvāko preses izplatītāju saņēmusi laikraksta «Ļenina Karogs» Goda rakstus, vērtīgas dāvanas. Apbalvoto vidū ir pastnieces Klimentīna Staskeviča, Anna Skrauča, Klaudija Vinogradova, kā arī sabiedriskie preses izdevumu izplatītāji Elizabete Cimare, Ludmila Vanaga, Vera Krepkovska un Marija Puškina.

B. ZERNOVS

«Mans uzticamais draugs».

K. PRIEDĪŠA fotoetīde

LABOJUMS

Mūsu laikraksta 24. marta numurā 1. lappusē parakstā zem foto pieļauta kļūda. Pareizi jābūt: «...saimniecības vadība īpaši uzteic komjaunieti un vietējās Tautas deputātu padomes deputātu Ēva'du Putānu (attēlā no kreisās) un viņa biedru Jāzepu Gāgu.»

21. marta numurā publicētajā materiālā «Apbalvots vienības komandieris» ceturtās rindkopas iepriekšpēdējā teikumā jābūt: «J. Znotiņam piedaloties, Līvānos atklāts noziegums, kas saistīts ar videoaparatūras izmantošanu».

Redakcija atvainojas par pieļautajām neprecizitātēm.

Kooperatīvā kafejnīca

ADAVERE (Igaunijas PSR). Vecajās pamestajās Adaveres ciemata dzirnavās, kas atrodas pie dzīvās Tallinas — Tartu maģistrāles, atvērta kooperatīvā kafejnīca. Tās štatā ir tikai septiņi cilvēki, turklāt viņi visi strādā uz individuālā darba līguma pamata. Senā celtne vēl ilgi stāvētu tukša, ja Jeņevas rajona padome nebūtu pieņēmusi lēmumu par tās rekonstrukciju un nodošanu sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumu rīcībā. Lai noģaršotu nacionālos ēdienus, tagad uz «Adaveres dzirnavām» dodas gan vietējās padomju saimniecības darbinieki, gan daudzie caurbraucēji tūristi.

TASS

Dzīvības vārdā

Katras tautas valodā ir neitrāli vārdi attiecībā uz mūsu jūtām un emocijām. Bet ir arī vārdi, kuri skar katru no mums: cilvēks, asinis, dzīvība. Un ne jau velti ir radušies jēdzieni: asinsbalss, dzimtās asinis, sveša asins... Un tā nav mistika.

Cilvēks jau izsenis apzinās asins visvareno lomu. Šodien nav tādas medicīnas nozares, kur ārstēšana nebūtu saistīta ar asinspārliešanu. Pēc Vispasaules veselības aizsardzības organizācijas ziņām donoru skaits ik gadu pieaug par sešiem septiņiem procentiem, bet nepieciešamība pēc donoru asinīm — par desmit procentiem. Šogad mēs atzīmējam trīsdesmito gadadienu kopš republikā donori nodod savas asinis bez atlīdzības.

Šīs kustības pionieri mūsu rajonā bija Lidija Medvedjeva, Margarita Titova, Jeremejs Ivanovs un citi. Katru gadu donoru rindas papildina vairāk nekā divi simti brīvprātīgo. Ne jau atvieglojumi, ordeņi vai slava sauc cilvēkus donoru rindās, bet gan vēlēšanās būt noderīgam cīņā par padomju cilvēka dzīvību un veselību. Mēs pamatoti varam apgalvot, ka donoru asinis izglābušas dzīvību daudziem jo daudziem cilvēkiem.

V. RADIS

ATTĒLĀ: bezatlīdzības donoru kustības pioniere mūsu rajonā, PSRS goda donore Lidija Medvedjeva.

J. SILICKA foto

Sargājiet savu pasi!

Padomju pase ir pamatdokuments, kas apliecina pilsoņa personību un viņa piederību padomju pilsonībai. Pases praktiskā vērtība ir sekojoša: tā kalpo ne tikai kā personas apliecība, bet paredz arī PSRS pilsoņiem uzlikto pienākumu un Konstitūcijas garantēto tiesību (tiesību vēlēt un tikt ievēlētam, tiesību uz darbu, uz izglītību, nodrošināšanu ar pensijām un bezmaksas medicīnisko palīdzību) realizēšanu. Pases un tajā izdarīto ierakstu faktiskā pareizība ir priekšnoteikums, kas nepieciešams, lai darba un pilsoniskās tiesības tiktu īstenotas.

Un tomēr daudzi pilsoņi vieglprātīgi izturas pret savu pasi. Nereti pase tiek nozaudēta. Pasu nodaļā ienākušo iesniegumu analīze liecina, ka lielākoties pases nozaudē tie pilsoņi, kuri nevērīgi tās uzglabājuši.

Visbiežāk pases atstāj poliklīnikās, slimnīcās, dzimtsarakstu nodaļā, kur tās atrodas pilnīgā aizmirstībā līdz nodošanai milicijas nodaļā. Pa šo laiku pasu īpašnieki (ne bez uztraukumiem) jau paspējuši noformēt dokumentus, kas nepieciešami jaunas pases saņemšanai.

Piemēram, Riebiņu ciema iedzīvotāja Zoja Iļčika, kura par pases nozaudēšanu paziņoja šī gada februārī, kā vēlāk noskaidrojās, bija to atstājusi kādā no rajona centrālās slimnīcas nodaļām. Preiliete Lilija Graudiņa aizmirsa savu pasi dzimtsarakstu nodaļā. Rudzētu ciema iedzīvotājs Antons Griboniks un līvānietis Jons Čižausks nozaudēšanas rezultātā pases mainījuši jau divas reizes. Toties Saunas ciema iedzīvotājs Savelijs Jefimovs, saņēmis nozaudētās pases vietā jaunu, pēc neilga laika ...izbaroja to žurkām. Ne bez iemesla šie dzīvnieciņi sodīja saimnieku tik bargi: pārlieku nodevies spirtoto dzērienu lietošanai, Jefimovs bija nolēmis žurkas bada nāvei. Mājā vienīgais ēdamais, kā izrādījās, bija Jefimova pase. Trešo pasi Jefimovam izsniedza šī gada februārī, taču ...kopā ar norīkojumu uz piespiedu ārstēšanu no alkoholisma.

Pases mēdz nozaudēt visdažādākā vecuma cilvēki. Arī jaunieši. Piemēram, Jaunaglonas 58. PTV audzēknis Aivars Trizna, kurš saņēma pasi pagājušā gada 11. novembrī, to pazaudēja jau pēc mēneša.

Iekšlietu daļā kopš šī gada janvāra atrodas iesniegums par jaunas pases izsniegšanu Pelēču ciema iedzīvotājam Oļegam Stepanovam, kura iepriekšējā pase esot gājusi bojā ugunsgrēkā. Pagājušā gada decembrī šis pilsonis saukts pie kriminālatbildības par pasu režīma rupju pārkāpšanu, tas ir — par ilgstošu dzīvošanu bez pases. Acīmredzot, attiecīgus secinājumus O. Stepanovs tā arī nav izdarījis, jo par to daiļrunīgi liecina viņa vienaldzība — minētais pilsonis nav uzskatījis par vajadzīgu ierasties, lai saņemtu dokumentu, kas apliecina viņa personību.

Atgādināšu, ka par pases nozaudēšanu aiz nevērības saskaņā ar Latvijas PSR Administratīvo likumpārkāpumu kodeksa 187. pantu vainīgajam jāsamaksā soda nauda — 10 rubļi.

Pašlaik tiek apspriests jautājums par soda sankciju pastiprināšanu. Sakarā ar to jaunu pasu izdošana nozaudēto vietā turpmāk noritēs mazliet «sāpīgāk» (materiālajā ziņā). Īpaši tas attiecas uz tiem pilsoņiem, kuri pases nozaudējuši jau vairākkārt.

G. SOBOĻEVS,

rajona iekšlietu daļas pasu nodaļas priekšnieks

Kartupeļi...

Mūsu dārzos visizplatītākā kultūra laikam gan ir kartupeļi. Taču ražas iegūstam samērā zemas. Šajā ziņā vainojamas dažādas kartupeļu slimības un kaitēkļi. Pēdējo gadu laikā ievērojamu izplatību guvusi kartupeļu nematode. Taču ķīmiskiem pasākumiem tikt galā grūti. Liela nozīme ir nematodes izturīgu šķirņu izmantošanai.

Visizturīgākās pret nematodi ir mūsu zemē selekcionētās šķirnes. Viena no tām — 'Prigožij-2', ko izveidojuši zinātniskās pētniecības institūta zinātnieki Baltkrievijā. Augsti produktīva galda šķirne, garšīga un samērā noturīga pret fitoftoriozi un vīrusu saslimšanām. Vidējā raža sasniedz 450 centnerus no hektāra.

Laba šķirne ir arī 'Kristāls', kas izveidota Kalugas lauksaimniecības pētniecības stacijā. Nogatavojas vidēji agri, vidēji izturīga arī pret vīrusiem. Labas garšas īpašības. Ražība sasniedz 400 centnerus no hektāra, cietes saturs pat līdz 18 procentiem.

Ieteicam Holandē selekcionēto šķirni 'Kardināls'. Vidēji vēla, bet ļoti ražīga jebkura tipa augsnēs. Nematodes izturīgs ir arī 'Premjers'. Šī šķirne nogatavojas ļoti agri (60 — 70 dienās) un ir ražīga. Vidēji agra, ražīga un garšīga šķirne ir arī 'Diamants'.

Priekuļu selekcijas un izmēģinājumu stacijā izmēģināšanai ražošanā tiek gatavoti jauni nematodes izturīgu kartupeļu hibrīdi.

Nematodes izturīgas šķirnes būs efektīvas vienīgi tad, ja tiks ievērota šķirnes tīrība. Piejaukumi var tikai atjaunot nematodes populācijas, tāpēc nematodes izturīgās šķirnes jāaudzē vienīgi tajās platībās, kur pēdējo divu gadu laikā kartupeļi nav stādīti.

Nematodes izplatīšanās sākas no piemājas lauciņiem. Tāpēc kolhozu pienākums ir mazdārziņu īpašniekus apgādāt ar nematodes izturīgu šķirņu sēklu.

K. GAILĪTE,

lauksaimniecības augu karantīnas Daugavpils starprajonu punkta agronome

Redaktora v. P. PĪZELIS

VIETĒJO RADIORAIDĪJUMU PROGRAMMA

31. martā pulksten 12.40

- Informācijas.
- Apspriežam likuma par valsts uzņēmumu (apvienību) projektu.
- Ārsta padomi. Pie mikrofona rajona galvenā pediatre medicīnas zinātņu kandidāte V. Koķe.
- Jaunāko grāmatu apskats.

Sludinājumi

PIRCĒJU IEVĒRĪBAI!

Rīt, 29. martā, rūpniecības preču veikali Preiļos, Līvānos un Aglonā būs atvērti no pulksten 10.00 līdz 15.00.

Līvānos pārtikas veikali Nr. 16 un Nr. 29, Preiļos pārtikas veikali Nr. 2 Nr. 5, Nr. 6, Nr. 9 būs atvērti no pulksten 9.00 līdz 15.00.

Veiksmīgu iepirkšanos!

RAJONA PATĒRĒTĀJU BIEDRĪBAS VALDE

UZMANĪBU!

Rīt, **29. martā,** Jēkabpils rajonā visi rūpniecības un saimniecības preču veikali būs atvērti no pulksten 9.00 līdz 16.00.

Aicinām iepirkties!

Jēkabpils rajona patērētāju biedrības valde

MAINA divistabu dzīvokli (32 m², ar daļējām ērtībām) Jēkabpilī, Rīgas ielā 253—dz. 11, pret vienistabas vai 1,5 istabas dzīvokli ar ērtībām Preiļos.

PĀRDOD māju Līvānos, Meža ielā 5.

Līdzjūtības

Lai pār tavu rūpju mūžu
Kapu kalnā valda dusa.
Tavai piemiņai skan sirdī
Sēru dziesma klusa, klusa.

(Fr. Bārda)

Izsakām dziļu līdzjūtību piederīgajiem, APOLONIJU KŪKUSILIŅU smiltājā izvadot.

Oškalna kolhoza kolektīvs

Tas visskumjākais brīdis, kad
mātes sirds
Uz mūžu mūžiem pārtrūkst
un stājas,
Tad zvaigznes pie debesīm
asarās mirkst
Un tukšas kā klajums kļūst
mūsu mājas.

(A. Vējāns)

Izsakām dziļu līdzjūtību Andrejam Kūkusiliņam, no MĀMUĻAS uz mūžu atvadoties.

Saulīšu fermas kolektīvs

Nakts jau mūžīga nav,
Atkal atausīs rīts,
Atkal vasara būs,
Bet man nebūs vairs viņas.

(B. Saulītis)

Izsakām līdzjūtību IMANTA KĀRKLIŅA piederīgajiem, viņu smiltājā izvadot.

Sovhoza «Rudzāti» administrācija un arodkomiteja

Ja esmu vējš, kas ābeļzaros
žūžo,
Ja savu staru lieku saulei klāt,
Tad tikai tāpēc, ka tu manam
mūžam
No sirds reiz lauzi ceļamaizi,
māt!

(J. Brežģis)

Izsakām dziļu līdzjūtību Bernadetai Gobai, MĀTI smiltājā izvadot.

Šūšanas fabrikas «Asote» Līvānu iecirkņa kolektīvs

Laikraksts «Ļenina Karogs» iznāk otrdienās, ceturtdienās, sestdienās latviešu un krievu val.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Прейльского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке. г. Прейли, Латв. ССР. Издательство «Звайгзне», г. Рига, ул. М. Горького, 105.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1.
TĀLRUŅI: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 22154, sekretariāts — 21769, agrorūpnieciskā kompleksa, kultūras un sporta nodaļas — 21759, partijas dzīves, skolu un vēstuļu nodaļas — 21996, vietējo padomju darba, rūpniecības un celtniecības nodaļas — 22203, fotokorespondents — 21985, grāmatvedība, uzziņas par sludinājumiem — 22305.

Tir. 13 727 eks. (latv. val. 9 807 eks., krievu val. 3 920 eks.).
1. nos. iespiedloksne. Ofsetiespiedums.
Laikraksts iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā 228400, Daugavpilī, Valkas ielā 1.
Indekss 68169.
Pas. 476.